

Käik

1/1971

LEHTI

KÄK-lehti Savo-Karjalainen Osakunta ry:n pää-sääntö-
nättäjä 1 / 71

Toimituskunta:

Pää: Merja Varjonen

Muut: Antti Levanto
Riitta Pyysalo

Taiteilija : Henry

Talous: Pertti Piponius

Hinta -,50

SISÄLLYSLUETTELO:

sivu

Vuorisaarnasta	1
Joulun vietosta Karjalan kannaksella	2
Pontikkatietoutta	7
Tuhrut	12
Vanhan Hyvän Ajan Joulu	13
Onko kuntosi OK?	15
Politiikkaa?	17
Jutta valikoimaa osajunnan lauluihin	19
Käk-Käk-Käk-Käh	20
Ilpöyksiä	23
Käki-Kuusikko	24

VUONSAARNASTA

- Tosi onnellisia ovat ne jotka eivät t edä uskonnosta mitään -
taivaan kuningaskunta on heidän.
- Tosi onnellisia ovat ne joilla on surua - he löytävät ilon.
- Tosi onnellisia ovat ne kiihkeät - he saavat maan omakseen.
- Tosi onnellisia ovat ne joiden hartain halu on että oikeus voit-
taa - heidän toiveensa toteutuu.
- Tosi onnellisia ovat ne jotka antavat armon käydä oikeudesta -
niin tulee tapahtumaan myös heidän omalla mahdollaallaan.
- Tosi onnellisia ovat ne joiden ajatukset ovat puhtaat - he saa-
vat nähdä jumalan.
- Tosi onnellisia ovat pasifistit - he ovat jumalan omia lapsia
kerran.
- Tosi onnellisia ovat ne joita on vainottu oikean asian tähden -
taivaan kuningaskunta on heidän.
- Te olette tosi onnellisia kun teitä pilkataan ja vainotaan siksi
että olitte minun ystäviäni. Sikaa iloisia siitä, riemuissanne,
sillä taivaassa teitä odottaa täysi korvaus. Sama la lailla ne
ennen vainosivat profeettoja.

RUKOUKSESTA

"Isä joka olet taivaassa,
pidettäköön sinun nimesi kunnialla,
toteutukoon sinun kuningaskuntasi,
niin kuin taivaassa
tapahtukoon se mitä haluat myös maassa.
Anna meille tänään se mitä
tänään tarvitsemme.
Anna anteeksi meidän velkamme,
kuten me olemme antaneet niille
jotka olivat meille velkaa.
Älä anna meidän joutua kokeeseen
van pelasta meidät pahan kynnöistä."

(Evankeliumi Matteuksen mukaan. Pentti Saarikosken suomennos)

JOULUN VIETOSTA KARJALAN KANNAKSELJIA

Karjalan kannaksella oli tapana vuokrata leikki- ja tanssitupa siten, että pojat keräsivät keskuudestaan rahaa. Paikoin tämä rahankeräys suoritettiin "tyttöjen myymisellä", jolloin tyttöjä ikäänkuin huutokaupattiin isännille. Kun nuoret miehet pyysivät leikki- ja tanssitupaa, he tekivät sen laulamalla. Tätä laulua on merkitty runsaasti muistiin Karjalasta ja Inkeristä. Sen alkusäkeet kuuluvat:

Täytyykö tätä tupoa,
Lainataanko lattiata,
Tanssia tasaisten miesten,
Nuorten miesten notkustella?

Jos tupaa ei jostakin syystä luvattu nuorille, he uhkasivat "tehdä tanssin tanhualle". Yleensä leikkipaikaksi pyydettiin kylän suurimman talon tupaa. Kun lainausta koskevaan pyyntöön oli saatu myönteinen vastaus, laulettiin seuraavasti:

Kiitoksia luvastanne,
Luvastanne, tuvastanne,
Kunnon miesi, kunnon naisi,
Älköön ilo menkö poisi.

Kannaksella oli leikkien johtajalla ("lettimies", "piiskuri") oljista tehty pamppu valtikkanaan. Aseensa avulla hän ohjaili leikkien järjestystä, määräsi parit ja valvoi, että leikkien sääntöjä noudatettiin. Hän myös antoi leikkeihin kuuluvat rangaistuslyönnit ja hänelle leikkiväki sai ehdottaa, mitä leikkiä kulloinkin leikittäisiin. Usein leikkien ohjaajana oli joku vanha taitava ukko, jolle palkkioksi annettiin viinaa.

Jo jouluaaton iltana leikittiin kotona jouluoljilla oman väen kesken monenlaisia soimankoetus- ja ketteryysleikkejä, "nypittiin paistia" ja "sohittiin suutaria". Yhteiset joululeikitilaisuudet alkoivat kuitenkin vasta tapaninehtoosta ja jatkuivat lopniaiseen, joskus Nuutin päivään asti. Näissä joululeikeissä leikittiin ja tanssittiin vastakkais-, rinki-, vuoro- ja rinnakkaistansseja. Tanssileikeissä laulun sanat ovat pysyneet perinteisinä vuosien kuluessa.

Vaikka nuoriso olikin joululeikeissä runsaastilukuisesti edustettuna, otti niihin innokkaasti osaa vanhempikin väki. Iian nuorilla ei kuitenkaan ollut asiaa yhteisiin joulu-

leikkeihin. Raudussa olikin tapana sanoa laan nuorelle joululeikkeihin mielivälle: "Mie äitiis levekorrii korvajuurijais kuivattammua äläkä tule tän itsijäis naurattammua."

Suosittu näytelmäleikki Kannaksella oli kaskenpolttoleikki. Siinä on runsaasti toimintaa, paljon osanottajia ja siinä esiintyy myös eläimiksi naamioituneita näyttelijöitä. Vuoropuhelun kaava on yleisesti tunnettu, mutta jokaisella oli oikeus keksiä omasta päästään vuorosanoja, ja varsinkin uusille sukkeluuksille annettiin arvoa.

Tuvan lattialle leikin johtaja asetti parit, jotka seisivat metsänä, kunnes kirvesmies kaatoi kaikki puut. Lautamiehet (yleisö) penkeillä istuen keskustelivat keskenään, mitä näistä saattaisi valmistaa. Puista löydettiin kaikenlaisia virheitä, ne olivat kovasti pahkaisia, käyriä tai laihoja. Sillä välin kaskenkarsijat suorittivat tehtävän ja sytyttivät kasken viskaamalla palavia olkia leikkivien joukkoon. Tämän jälkeen ojankaivajat kaivoivat ojia ja raivasivat kantoja tyrkkimällä ja nykimällä leikkijöitä. Sitten tuli kurki kaskeen syömään marjoja: se oli mies joka oli vetänyt turkin päänsä yli ja pistänyt hihasta nokaksi kirveen varren. Välistä tavattiin kaskesta myös karhu tai hirvi. Silloin tuli metsästäjä, keppi pyssynä kädessä, ampui eläimet ja raahasivat ne kotiinsa. Kohta saapui kyntäjä hevosineen ja aatroineen: mies oli nelinkontin hevosena, toinen aurana, jalat aisoina. Hevonen oli villi, hirnui ja keikkui takajaloilleen ja kyntäjällä oli täysi työ. Viimein hevonen upposi lähteesseen = kaatui jonkun tytön helmaan. Suurella vaivalla se nostettiin, mutta sitten se sai vatsavaivoja, joutui ammukseen ja paikalle oli kutsuttava "konovala", hevostohtori, Hän saapui kelkalla ajaen ja totesi taudin toivottomaksi, mutta sai hevosen kuitenkin toipumaan kaatamalla sille vettä suuhun. Kyntäjä jatkoi kyntämistä ja äestämistä, jonka jälkeen kaski kylvettiin ripottelemalla lunta leikkivien niskaan. Kaskeen kasvoi komeita nauriita (tyttöjä), joita kerjäläisperhe yritti varastaa. Lopulta nauriit myytiin eri henkilöille ja saaduilla rahoilla maksettiin leikkitalon vuokra.

Laaja, tuntikausia kestävä näytelmäleikki Kannaksella oli laivasilla-leikki. Laiva rakennettiin siten, että leikkijät istutettiin tuvan lattialle jonoon sylikkään. Laivan rakentajana toimi useita miehiä ja työn valvojana oli laivan isäntä eli kippari. Jotta laivasta olisi tullut luja, juntattiin sitä vähän väliä nostamalla istujia lähemmäksi toisiaan.

Vedenpitävyyttä koeteltiin kaatamalla vettä istujien väliin. Jos laiva vuoti, sitä oli tilkittävä. Tilkitseminen tapahtui hakkaamalla puunuijalla istujien viereen lattiaan. Saatettiinpa laiva tervatakin vetäisemällä tervaisella olkisudilla laivan molempia kylkiä. Sitten laivaan asetettiin mastot: perimmäisen parin väliin pystyyn räppänäpuu, keskelle leipälapio ja keulaan jokin muu käsiin osuva seiväs. Huutaen ja hoilaten laskettiin laiva vesille ja koetettiin osasiko se seilata. Leikkijät taivuttivat nyt tahdissa ruumistaan vuoroin oikealle ja vasemmalle. Mutta kaikki istujat eivät aluksi osanneetkaan heilua samanne päin. Toiset pyllähtelivät oikealle, toiset vasemmalle. Kippari kiiruhti korvallistaan raapien mutkittelevalle paikalle ja asiaa tutkittuaan totesi, että laiva olikin joutunut jäihin: piti ruveta jäätä hakkaamaan. Hän hakkasi seipäällä lattiaa ja väänteli istujain jalkoja, kunnes jää oli poistettu ja laiva alkoi keinua säännöllisesti. Mutta voitiinpa keskellä merta todeta, että laiva vuoti. Nyt ei auttanut muu kuin panna pumput käyntiin. Mies asettui hajareisin seisomaan laivan päälle kädet levällään. Yksi leikkijöistä painoi toisesta kädestä, toinen toisesta, niin että polvet notkuivat. Vihdoin päästiin satamaan, jossa alkoi lastin tarkastaminen ja kaupan teko, missä nokkelat ja hauskat vuorosanat sinkoailivat. Laivan kippari kehui lastiaan, ostajat moittivat (vrt. kaskenpolttoleikissä puiden arvostelu). Sen jälkeen kun kaupat vihdoinkin oli tehty, alkoi lastin purkaminen. Siinäkin oli omat hankaluutensa. Laivan ostajat tarttuivat istujiin kiinni ja koettivat nostaa pystyyn, mutta nämä puolestaan pitivät toisistaan lujasti kiinni vyötäisiltä. Iopulta istujien kädet herpaantuivat ja lasti saatiin puretuksi.

Huvittava joululeikki oli myllysillä, johon myös liittyi esittävää toimintaa, vieläpä naamioimistakin. Joku leikkijöistä oli mylläri, joka käytti myllyä. Pieni poika oli piiloutunut turkin alle, jossa hän kalkuttelee kiviä tyhjässä padassa. Kalina muistuttaa erehdyttävästi myllyn jauhamista. Kurkijoella leikkiin kuului vielä lampaiden saapuminen tupaan jauhoja nuolemaan. Lampaina olivat lapset. He tulivat ulkoa ja kullakin heistä oli nurin käännetty turkki yllään. Kun ovi avattiin he kiiruhtivat määkien tupaan.

Mielenkiintoinen joululeikki oli vihkimisleikki. Se on Kannakselta nähtävästi hävinnyt jo tämän vuosisadan alussa. Vihkimisleikki tavallaan lopetti joulunpyhien ilonpidon.

Iopnaispäivänä vaihdettiin pareja ja lopussa tanssittiin häitä. Ellei poika halunnut luopua kumppanistaan, lyötiin häntä nahkaremmillä tai olkipatukalla kämmeneen. Raudussa vihkimisleikissä "pappi" kysyi: "Vaihat sie vai rakastat?" Kun jokainen oli saanut mieleisensä kumppanin, suoritti pappi vihkimisen.

Vihkitoimitus suoritettiin Kannaksen eri osissa hieman eri tavoin. Raudussa pantiin katkaistu tulitikku pojan hampaasiin ja tytön oli otettava tikku hampaillaan pojan suusta. Vielä oli "papin" jäljestä lausuttava kaksimielinen lorv: "Hiiri juoksi hirttä myöten..." Pojalta voitiin myös kysyä: "Tyyvyt sie näin typerää tyttöä uöl sekä päiväl?" tai: "Tahotko ottaa tämän nykerönenän kainaloiseksi kanaksi?"

Metsäpirtissä vihkimisleikki huipentui draamalliseen toimintaan: "Joulupappi" istui jakulla keskellä lattiaa. Tyttö ja poika saapuivat pirttiin ja he polvistuivat vihkitoimitusta varten "joulupapin" eteen. "Joulupappi" saattoi olla jollakin alkeellisella tavalla naamioitunut: usein hänellä kuuluu olleen halkaistu päre nenällään. Sekä pojan että tytön oli vuorotellen vastattava "papin" tekemiin suorasukaisiin kaksimielisiin kysymyksiin.

Vihkimisleikissä käy selvästi ilmi kansanleikkiemme eräs funktio: eroottisen mielialan luominen.

Entisajan joulunviettoon kuuluivat monenlaiset naamioidut olennot. Kannaksella liikkui ns. "ropakot" talosta taloon, kylästä kylään. Nuoret miehet ja naiset olivat pukeutuneet tuntemattomiksi. Naiset panivat ylleen miesten tamineita ja päin vastoin. Turkit käännettiin nurin päin, kasvot noettiin tai naamioitiin. Nuoret saattoivat pukeutua myös värikkäisiin ryysyihin ja he pyytelivät taloista kaikenlaista tavaraa, mm. ruokaa. Vielä he tekivät taikoja ja povasivat. Usein he saivatkin rahalahjoja. Paras joukkio oli sellainen, josta ei ketään tunnettu. Vieraiden käynti päättyi aina takaa-ajoon. Kiinni saatu pyöritettiin lumessa yltä päältä ja raahattiin lopulta tupaan kaikkien pilkattavaksi. On ilmeistä, että "ropakot" tunnettiin vain kreikkalaiskatolilaisissa kylissä.

Aikaisemmin mainitsin jo, että kaskenpolttoleikin ja myllyleikin yhteydessä leikkiin otti osaa eläimiksi naamioituja näyttelijöitä. Useasti leikkiin tulikin mukaan itse metsän kontio väkeä pelottelemaan. Karhuna oli nuori mies, jolla oli turkit nurin päin päällä ja naamio kasvoilla. Taluttaja kommenteli karhua, jolle annettiin viinaa. Tästä karhu piristyi-

kin ja se rupesi tanssimaan lattialla, näyttäen vieläpä senkin "miten vanhapiika makaa"; karhu heittäytyi lattialle pitkäkseen. Jos taluttajalta pääsi humaltunut karhu karkuun, niin silloin se jo oitis ahdisteli naisväkeä, jonka oli paettava sitä penkkien päälle.

Uukuniemellä ilmestyi tupaan ratsastava joulupoika, jonka hevonen oli tehty siten, että miehen etu- ja takapuolelle oli kinnitetty hevosta muistuttavat osineet. Kun mies liikkui, hän muistutti tällöin hevosta. Illan mittaan joulupojat saattoivat ilmestyä leikkitupaan useampiakin kertoja. Milloin he olivat pukeutuneet kalastajiksi, milloin suutareiksi, räätäleiksi, kaivonkaivajiksi tai erilaisiksi eläimiksi.

Terijoella saattoi leikkitupaan ilmestyä kurki. Joku oli puettu kurjeksi kietaisemalla hänen yllensä nurinpäin käännetty turkki. Toinen käsi oli pistetty hihaan, ja siinä oli pari pärettä kurjen kaulana ja nokkana. Kurki liikkui kaulaansa ojennellen ja kitaansa aukoen ja se yritti nokkia läsnäolijoita, joista osi kirkuen pakeni sen tieltä.

Antreassa joululeikkeihin kuului pirun tupaan tuonti. "Piruksi" naamioituneella hahmolla peloteltiin etenkin naispuolista leikkiväkeä.

Osaltaan lisäsivät joululeikkien riemukasta menoa myös mustalaiset, kerjäläiset, laukkuryssät ja harju-ukot, morsiantaan etsiskelevä sokea poika sekä varsinkin ns. kuurne-ukot, kaksi kuuroa ukkoa, joista toiselle oli tehty tavattoman suuri maha, toiselle taas kovin ulkoneva ja huomiota herättävä takapuoli. Ukot tulivat tupaan ja yrittivät keskustella keskenään. Mutta kysyipä toinen mitä hyvänsä, hän sai aina vastaukseksi huonokuuloiselta toveriltaan: "Häh?". Iopulta kysyjä suuttui ja hän iski toveriaan nyrkillä vatsaan. Huonokuuloinen vastasi iskuun potkaisemalla kysyjää takapuoleen. Näin alkanut iskujen vaihto jatkui siksi kunnes tupaan tuli uutta katseltavaa.

Mielenkiintoinen on tieto siitä, että joulupukki on liikunut Raudussa kamelilla. Tämä tapahtui siten, että joku pukeutui kameliksi, jota joulupukki sitten kuljetti mukanaan.

Kannakselaisiin joululeikkeihin liittyvien naamioimistapojen huipentumana on pidettävä surman saapumista keskele iloista leikkijäjoukkoa. Surma saapui yllään valkea vaate ja kasvot valkean huivin peitossa. Surma kapusi orsille, vainajien ja henkien leposijoille mutta ei puhunut mitään: tuonpuoleiset olennot ymmärrettiin äänettömiksi.

Uudempaa kehitystä on kai se, että surmalla on väärä puu viikatetta edustamassa: kenen johdalla hän sillä hamuili, sille oli kuolema pian odotettavissa.

Näytelmänomaisissa joululeikeissä, jotka ovat vanhimpia leikkejämme, oli leikin pääjuoni perinteinen, mutta yksityiskohdat ja leikin sananvaihdon ja elehtimisen hauskuus riippuivat leikin osanottajien, mutta ennen kaikkea leikin johdajan-ohjaajan kyvyistä ja draamallisesta näkemyksestä. Leikin johtajana toimikin tavallisesti vanhempi henkilö, joka tunsu leikkien säännöt ja jonka muutenkin tiedettiin olevan esiintymiskykyinen.

Voimme panna myöskin merkille esittäjien ja yleisön välittömän kosketuksen itse leikkitilanteessa: näyttämönä toimi pirtin keskilattia, seiniä kiertävät penkit muodostivat ikäänkuin katsomon, joka ympäröi leikkipaikkaa.

Suurin osa leikeistämme on kansainvälisiä ja niillä on taakanaan pitkä historia. Useimmat niistä ovat vaeltaneet maamme lännestä käsin edeten itään päin aina Karjalan kannakselle. Myöhemmin ne ovat hävinneet asteittain muualta Suomesta, mutta ovat säilyneet kauimmin Kannaksella. Karjalan kannas on useiden muidenkin kultuuri-ilmiöiden kohdalla reliktiluetta. On mielenkiintoista, että vain harvoissa joululeikeissä, joita Kannaksella ja Itä-Suomessa leikittiin on venäläistä vaikutusta.

Joululeikkejä leikittiin Tapanin päivästä loppiaiseen eli kolmen kuninkaan jouluun, vieläpä Nuutin päivään saakka. Ne antoivat nuorisolle ja muullekin leikkiväelle tervetulleen tilaisuuden monipäiväiseen ilonpitoon keskellä pimeintä talvikautta.

Markku Onttonen

PONTIKKATIETOUTTA

Koska nykyään on kaupungeissa suuntaus erolaisten kotona tehtyjen alkoholijuomien valmistuksen yleistymiseen, ja koska pontikkaperinne toisaalta näyttää olevan maaseudulta katoamassa, lienee paikallaan jaella hieman tietoutta kotijuomien järeimmästä edustajasta. Nk. korpirojua eli kotipolttoista on Suomessa käytetty ainakin vuodesta 1648 asti, jolloin perustettiin tunnettu Oy Kiteen Alkoholiliike Ab. Viime vuosikymmeninä on tuotanto ollut suurimmillaan ns. kieltoain päivinä sekä sota-aikana.

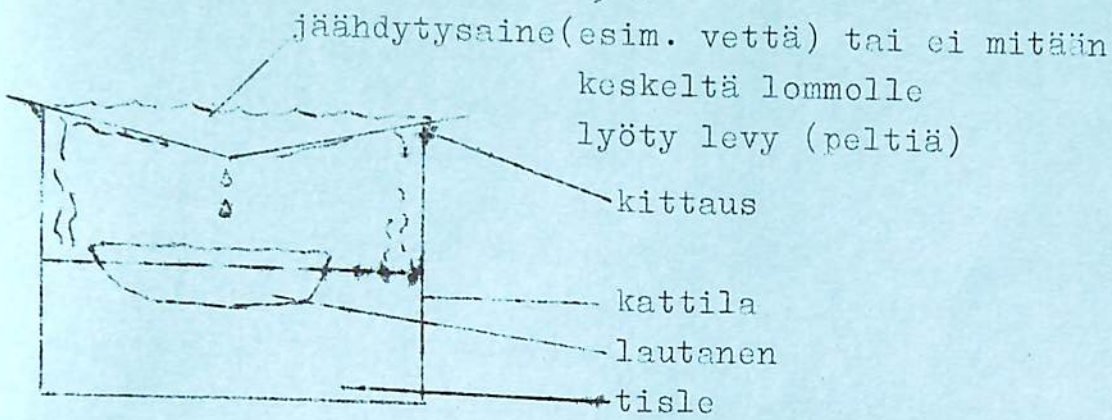
Aluksi lienee syytä hieman paneutua alkoholilainsäädäntöön pontikan osalta. Väkijuomalain mukaan: "Joka luvattomasti valmistaa tai valmistuttaa väkijuomia tahi sitä yrittää rangaistakoon vähintään sadalla päiväsakolla tai vankeudella vähintään kolmeksi kuukaudeksi." Toisaalta on asia kuitenkin näin: "Jos 1 momentissa mainittua väkijuomaa ei ole kahta litraa enempää ja ilmeistä on, ettei sitä ole tarkoitettu myytäväksi, olkoon rangaistus vähintään kymmenen ja enentään sata päiväsakkoa." Näinollen on kaikkalainen alkoholin yksityiskeittäily siis rangaistavaa.

Lain mukaan on kiellettyä myös: "Väkijuomien valmistukseen soveliaisten kojeiden ja raaka-aineiden pitäminen sellaisissa oloissa, että on aihetta otaksua niitä käytettävän luvattomaan valmistukseen, sekä väkijuomien valmistukseen, maahan tuontiin tai kuljetukseen ilmeisesti tarkoitettujen valmistuskojeiden tai niitten osain taikka astiain valmistaminen, kuntoonpaneminen, myyminen, kaupaksi tarjoaminen tai luovuttaminen muille kuin niiden pitämiseen oikeutetuille." - Rangaistus on vähintään 50 päiväsakkoa. Alkoholilaki on ainakin tältä osin pahasti vanhentunut, sillä tuonnempana kirjoituksessani mainitun sisäänkiehuvan kattilan teevati saattaa porsliinitehdas Arabian syytteeseen keittolaitteen osien luvattomasta valmistuksesta ja kaupustelusta - joka kaiken kukkuraksi on ammattimaista.

Fontikkamiehet voidaan nykyisin jakaa kolmeen ryhmään: ammattilaiset, maakuntien kotitarvemiehet ja kaupunkien valkokauluskeittäjät. Ammattilaiset käyttävät yleensä perinteellisiä laitteita tai eräitä sovellutuksia mm. Alkon käyttämistä kolonnimalleista. Maakuntien miehet tyytyvät yleensä vanhoihin viinapannuihinsa. Kaupunkilaiset sensijaan käyttävät enimmäkseen laboratoriovälineitä tai ~~x~~ erilaisia sovellutuksia ns. sisäänkiehuvasta viinakattilasta.

Laboratoriovälineistö käsittää: 1 keittopullon (5-10l), 1 mahdollisimman pitkän tislaukolonnin, kumiputkea, korkin, jäädyttimen, lämpömittarin sekä lasiputken palasia tai porsliinikuulia. Moisen valikoiman saa mistä hyvänsä labbisvälineitä myyvistä liikkeistä noin 100 markalla. Kolonni täytetään lasiputkilla tai porsliinikuulilla. Brotuskyvyn parantamiseksi voidaan kolonnissa käyttää myös aktiivihiiltä.

Toinen suosittu malli ns. sisäänkiehuva kattila on rakenteeltaan seuraava:

Ideana on, että tisleen kiehuessa alkoholi höyrystyy, tiivistyy peltilevyllä, valuu sen keskiosaan ja tippuu tisleen pinnalla kelluvaan keruuaastiaan. Laitteen kapasiteetti ei ole suuri, mutta se toimii.

Kaupunkilaisten muotina on viime aikoina ollut kotiviinin tislaukset, mikä kyllä käy päinsä. Kuitenkin on suositeltavampaa käyttää varsinaista mäskiä, sillä kotiviinissä on yleensä runsaasti vieraita aineita. Mäski tulee sitäpaitsi yleensä halvemmaksi.

Noin 40 litran mäskiin tarvitaan seuraavat aineet: 10kg sokeria, 2kg fariinisokeria, 1/2kg leivinhiivaa, 2kg riisirynejä, rukiinjyviä tms., 40l vettä, 1 pullo taloussiirappia jokaista 20 vesilitraa kohti. Hinnaltaan panos on 30-40mk. Kysessä on ns. sokerimäski, joka on viljamäskiä halvempi ja pienitöisempi.

Sokerista liuotetaan 7kg, jossa fariini mukana, veteen. Hiiva liuotetaan huolellisesti 1 l vettä ja lisätään sokereiveteen. Lopuksi sekoitetaan riisit ja siirappi, jotka toimivat hiivan ravintona. Seoksen annetaan seistä 2 päivää, jonka jälkeen loput 5kg sokeria sekoitetaan veteen 1 kg:n päivävauhdilla. Mäskin annetaan käydä vielä viikon. Tämän jälkeen lisätään 5-10g tanniinia, joka saa hiivan laskeutumaan pohjaan. Saman asian ajaa vuorokauden kylmäkäsitteily. Sitten on aine valmis tinnutettavaksi.

Labbisvehkeitä käytettäessä keittopullo täytetään 3/4 tilavuudestaan. Keitettäessä on syytä pitää lämpötila mahdollisimman tarkasti $+78^{\circ}\text{C}$ (etyylialkoholin tislautumislämpö). Tätä tarkkaillaan lämpömittarista. Ensimmäisen tislauksen aikana lämpö pyrkii herkästi kohoamaan $+80-90^{\circ}\text{C}$, sillä mukana on vielä runsaasti vieraita aineita. On syytä heittää pois ensimmäinen noin kahvikupin kokoinen tisluserä, sillä se sisältää runsaasti myrkyllistä metyylialkoholia ($+68^{\circ}\text{C}$).

Labbisvehkeillä päästään ensimmäisessä tislauksessa yleensä 55-65% aineeseen, joka on yleensä syytä tislata toistamiseen. Toisella tislauksella voidaan hyvällä kolonnilla päästä pitkälti yli 90%. Ensimmäisen tislauksen jälkeen voivat herkkusuut stabiloida juoman: Aine kaadetaan pulloon, johon lisätään aktiivihiiltä (rakeista) 200g/50l. Juoma pidetään pullossa vähintään 1-2 viikkoa. Huokoinen ja happea sisältävä aktiivihiili hapettaa seisottamisen yhteydessä korkeampi l. sikuna-alkoholeja aldehydeiksi ja edelleen karbonihapoiksi. Karbonihappojen hyvänmakuiset etyyliesterit parantavat puolestaan juoman makua.

Uudelleen tislattaessa lisätään vettä vajaa puolet tislauksen määrästä. Viiden litran keittonullolla on tällöin n. 3/4 l alkutisla yleensä yli 90%. Myöhemmin aine laimenee. Lämpötila pysyy alussa +80-82°C seutuvilla. Kun lämpötila sitten nousee +90°C, on syytä lopettaa, sillä alkoholi on vähissä.

Paitsi omaa valmistusta voi ihminen joutua tekemisiin korpirojun kanssa myös ostajana. Tällöin on todettava, että salakaupasta aineiden laatu vaihtelee erittäin suuresti. Siinänsä hyvältäkin näyttävä aine voi olla erittäin vaarallista esim. sisältämiensä lyijysuolojen tai lipeän (NaOH) takia. Edelleen on huomattava, että vastuuntunnottomat keittäjät käyttävät käymiskatalysaattoreina ja hiivan korvikkeina mm. rotanraatoja, lantaa, kusta, mädänneitä perunoita ym. Lyijysuolat ovat useimmiten peräisin laitteista, jotka on näperrelty auton vanhasta jäädyttimestä. Lipeää taas lisätään aineen sameuksien poistamiseksi sekä terävän maun antamiseksi, ettei lanttausta huomattaisi. Yleisestä hintatasosta mainittakoon, että ponun hinta vaihtelee 10- 35mk/l riippuen paikkakunnasta, laadusta ja ajankohdasta.

Pontikan laadun toteamiseksi tarvittaisiin yleensä kemiallinen analyysi, johon tarvittavaa laboratoriota ei yleensä ole käytettävissä. On kuitenkin olemassa joukko kenttäkokeita, joilla voi saada kohtalaisen kuvan laadusta:

1. Väri ja ulkonäkö: Hyvä pontikka yleensä valkeaa tai kellertävää. Roskat, erilaiset sameudet ja kovin kellertävä tai ruskea väri oikeuttavat epäilemään laatua.
2. Haju ja maku: 20:sta pontikasta 19 haisee pahalle. Laimeahkosta liuoksesta voi joskus haisua tai maistaa jotain omituista, joka oikeuttaa epäilemään laatua.

3. Polttokoe: Alkoholipitoisuustesti. Poltetaan esim. teelusikassa pieni ponumäärä. Jos ei syty, on aine lantattu alle 45%.
4. Hierontakoe: Pieni erä ainetta kämmenelle ja hierotaan. Jos tuntuu liukkaalta tai vaahtoa, on lipeää lisätty; aine juomakelvotonta.
5. Kallistelukoe: Ainetta kallistellaan lasissa ja seurataan sen kapillaariominaisuuksia. Runsaasti alkoholia sisältävä aine ominaisuuksiltaan öljymäistä pyrkien jäämään hetkeksi ohueksi kalvoksi lasin seinämään.
6. Hölskytyskoe: Hölskytetään ainetta - 1. ei saa tulla vaahtoa, 2. ilmakuplien liikkeitä seurataan. Tällä kokeella voidaan tutkia onko lipeää sekä alkoholipitoisuutta.

Lopuksi sitten vain hyvää ruokahalua, mikäli olette hyvä tehtailija tai tunnette sellaisen. Lainatakseni vanhan kiiteeläisen asiantuntijan sanoja: "Cekeeta kitteeläistä ruispon-tikkoo parempoo lääkettä ja simavettä ei ou ollulekaan. Sitä kun ryystäset, niin sielukin palloo ruumiiseen vasta seu-roovana päivänä!"

Aimo Kejonen

Pari pientä irtoherjaa lausuttuna näin osakunnan toimistosta käsin:

"mitä on japaniksi viljavuori?" se on kepusato - heh - heh

"mitä on japaniksi viilaaaja?" hän on huilailee

"mikä on Annankadun vastakohta?" se kuuluu seuraavasti:

"en anna enkä kadu"

"mitä varten elefantti seisoo vedessä?" se kamppaa kaloja

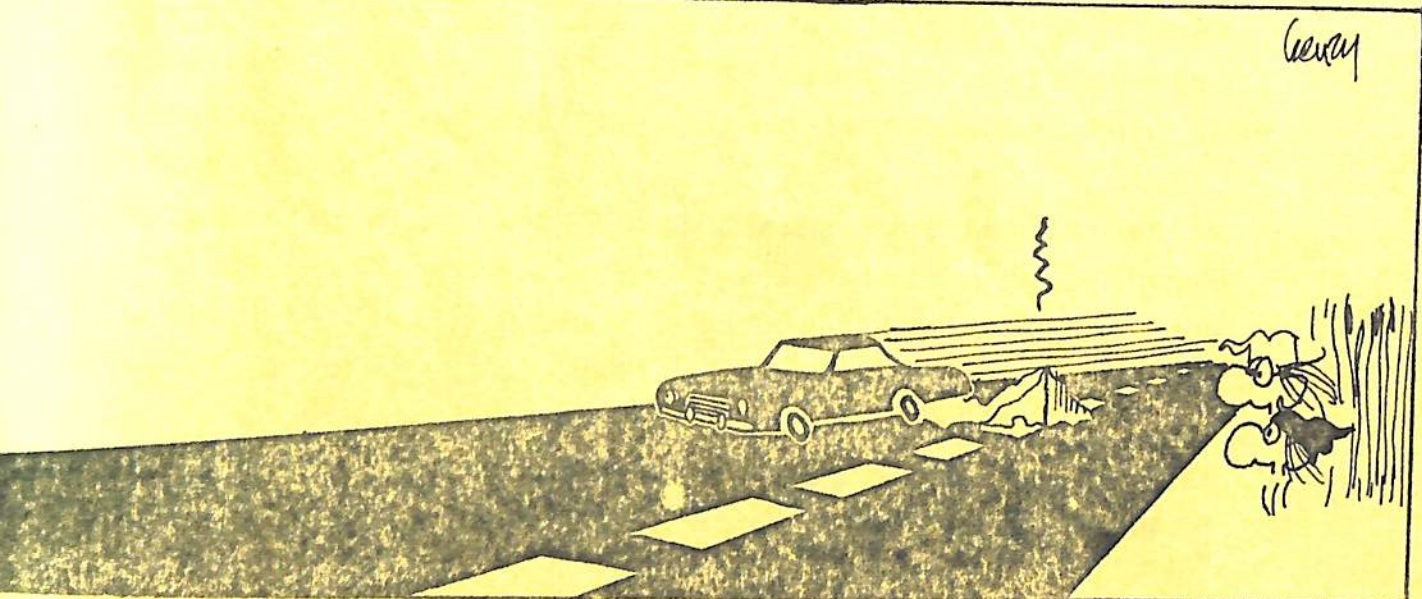
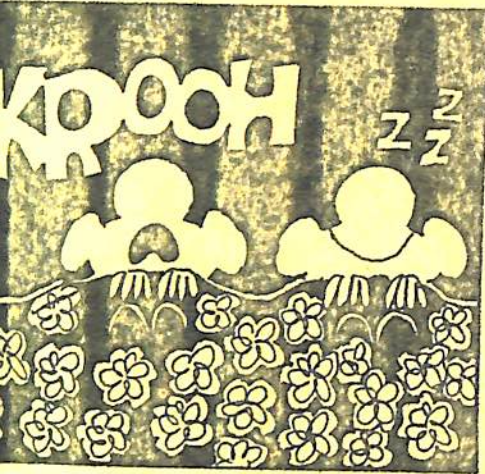
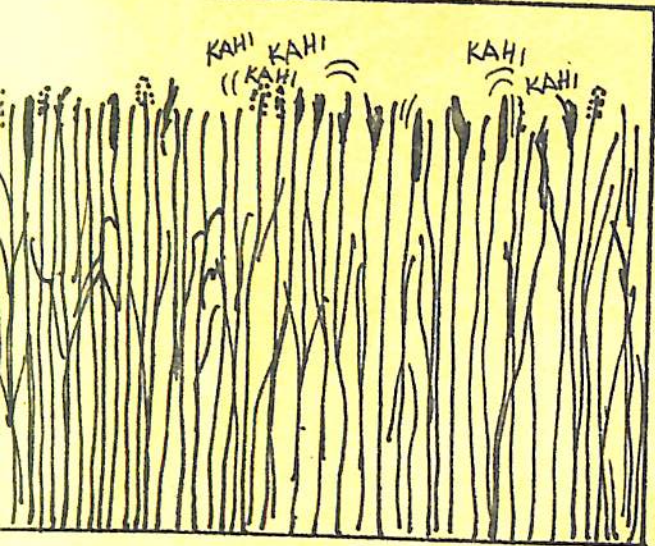
"mitä varten kalakukko-pikajuna pysähtyy Mäntyharjulla?"

no tietysti sitä varten kun savon tulkki nousee junaan.

"oogko kuullu kun savolaiseukko meni Helsinkiin myymään

voita sukkasillaan?" - en oo kuullut - en minäkään kun

se meni niin hiljaa.

VANHAN HYVÄN AJAN JOULU

loitä, vanhaa opiskelijapolvea, joka on nähnyt ajan, jolloin joulu oli Joulu isolla j:llä, huolestuttaa nykyajan elämänmeno. Nykyinen joulu on tullut niin kaupalliseksi, ettei nykypolvi tiedä muusta kuin lahjoista ja joulukaduista. Kaikenlaiset pikkijoulut olivat ennen tuntemattomia. Aionkin nyt kertoa, millainen joulu oli kirjoittajan lapsuuden aikana.

Ennen oli joulu niin harras ja tunnelmallinen. Juhlaan alettiin valmistautua jo kolmisen viikkoa ennen suurella perusteellisuuudella, hartaudella ja sikalahdilla.

Varhain aamun tunnelmallisessa hämärässä vaarivainaa otti lahtipiilun seinältä, ja siitä me lapset aavistimme, että tienoon ylle levisi joulurauha. Ulkona oli tunnelmallista, kaunista ja pakkasenkirpeää. Suuria lumihiutaleita putoili harvakseenjja nietokset muuttivat maiseman satumaaksi. Juhlasaatossa sika tuotiin ulos läävästä. Vaarivainaa antoi sille kirveskamaralla moukun otsaan, ja pian kävi viimeinen lämmin henkäys talvisäässä: "Töhhhh!"

Me kaikki lapset, suurimmasta pienimpään, olimme aina suuren hartauden vallassa katsomassa lahtia. Siitä hetkestä me jo tunsimme joulun tuoksun ilmassa. Me vanhemmat pojat autoimme vaarivainaa panemaan sian piikkiin. Tunnelma oli myöhemminkin ehyt ja aito. Muorivainaa vuoroin hämmenteli verta isossa puuastiassa, vuoroin puhdisti siansuolia rotkottaen ja toruen meitä lapsia niin kotoisesti. Vaarivainaa karttasi sikaa päreen valossa. Hän nosteli kuupalla kuumaa vettä suuresta muuripadasta, heitti sen sikavainaan niskaan ja veteli kuupan reunalla harjaksia pois kiroillen meitä lapsia pysymään poissa jaloista. Me lapset olimme täydellisen hartauden mykistämiä. Kaikki oli kaunista ja idyllistä ja sikavainaa oli puhdas, suloinen ja vaaleanpunainen kuin ihana morsian hääpuvussa.

Samoihin aikoihin alkoi joulutunnelma muutenkin tihentyä. Muorivainaa oli pannut mallassaunan lämpiämään ja ryhtynyt joulukiljun tekoon. Päivien kuluessa saikin huumaavan jouluntuoksun se olma, joka jokaisella ovenavauksella ulos henkäili. Vaarivainaa ja me vanhemmat pojat olisimme jo silloin olleet valmiit astumaan Joulutunnelmaan, mutta muorivainaa rotkotti ja kiroili vain, että "sitä pirun ryyppäämistä ei aleta ennen aattoiltaa", ja löi oven lukkoon.

Näin kuuluivat - aivan liian hitaasti - joulun alusajat. Aatonaattona lähti vaarivainaa sitten perinteelliselle reissulle hakemaan joulumieltä - kaupungin pitkäripaisesta tai pitäjän ponutehtailijoilta.

Saapui sitten niin kauan ja hartaasti odotettu aattopäivä. Aamun hämärissä, tähtien tuikkiessa, lumen narskuessa jaloissa lähti vaarivainaa joulukuusen hankintaan. Talon täytti kiihkeä odotus ja tavaton huiske, sillä kaikki oli saatava valmiiksi illan suurta juhlaa varten. Vaarivainaa palasi kuu-sineen ja vähitellen levisi talon lävitse illan hämärtyessä joulun rauha. Kynttilät tuikkivat ja eläimetkin olivat hiljentyneet joulun edessä. Vaarivainaa tapasi aloittaa perinteellisen ja hartaan joulunvieton lausuen jokavuotisen syvän viisautensa: "Elä akka ränkytä! Anopin haudalle en vie edes hiilihankoa saati kynttilää. Käydään syömään." Niin alkoi hiljainen ja harras jouluateria, jonka katkaisi kuin kiitoksena korkeimmille voimille ajoittainen maiskuttelu, röyhtäily ja ilmapaukut. Joulurauha oli vallannut talon, ja me kaikki tunsimme jotenkin olevamme osallisina jostakin suuremmasta ja kauniimmasta kuin mikään maallinen, kun vaarivainaa kellahti penkiltä lattialle lausuen: "Taas on mäsätty niin perkeleesti, ettei tiedä seisooko vai makaa."

Mutta nyt olikin ilta jo kulunut niin pitkälle, että oli aika saapua sen jouluvieraan, jota me lapset olimme jännityksellä odottaneet. Jo narahtikin porras, ovi aukeni, ja vieras saapui - meidän lasten kiihkeästi odottama vieras. Saapui naapurin isäntä, joka kirves kourassaan oven suussa kiroillen ja ärhennellen toi kotiimme Joulun Sanoman: "jotta olkoon tämä viimeinen joulu, kun vaarivainaa varastaa joulukuusen hänen metsästään."

Niin oli Joulun Sanoma saapunut meidänkin syrjäiseen kotimökkiimme. Hartaan ja iloisen tunnelman vallitessa jatkui Joulun vietto perinteellisin tavoin. Iloisia lauluja laulettiin ja me lapset tunsimme, että nyt oli vuoden paras päivä. Vähitellen - kirkkaan pinnan pulloissa aletessa - aloimme me lapset yksi toisensa perästä sammua unen maille. Korvisamme kaikui kuin enkelikuoron lauluna vaarivainaan hoilotus: "Lyökää perkelet puukolla, jos teillä..."

Niin sannahti yöhön tuo vuoden paras päivä. Mitäpä voisikaan enää kertoa Vanhan Hyvän Ajan Joulusta. Senkö, että aamuinen rekimatka joulukirkkoon on hyvä lääke päänsärkyyn?

CIKLO KUITTOSE 2017

Konnet opiskelijoita koskeneet tutkimukset ovat osoittaneet, että suktaudumme liikuntaan myönteisesti. E me näe periaatteellisia esteitä liikunnan - nimenomaan kuntoliikunnan - harrastamiselle. Harrastuksen laajuus ei kuitenkaan vastaa asenteita. Vaikka noin 3/4 opiskelijoista pitää liikuntaa suositeltavana harrasteena, vain vajaa puolet opiskelijoista harrastaa liikuntaa viikottain. Miksi on näin? - Yleisesti sanotaan, ettei liikuntapalvelusten tarjontaa vastaa kysyntää: ohjaajia ja tiloja on liian vähän - jos vaikka muuten olisivat mahdollisuuksia. Liikunnan vaikutuksista fyysisen kunnan, terveyden ja henkisen suorituskyvyn kannalta on olemassa tutkimustuloksia, mutta emme tiedä niistä riittävästi. Opiskelun ja kaljanjuonnin vastapainona - tehokkaana rentoutumis- ja virkistyskeinona - kokeilemme liikuntaa liian harvoin. Me kaikki tiedämme suurin piirtein, mitä liikunnan puute aiheuttaa ja välttämisksemme kaikki liikunnan puutteen aiheuttamat vaivat, me tarvitsemme todella tehokasta kuntoliikuntaa vähintään kolme kertaa viikossa, vähintään puoli n tunnin ajan kerrallaan ja vähintään teholla, joka hengästyttää, hikoiluttaa ja kohottaa sydämen lyöntitiheyden 140-160 kertaa/ minuutissa. Näin sitten pitäisi liikkua - liikunta on melkein pä poikkeuksetta yksilöllistä. Näin ainakin sanovat asiantuntijat, mutta kyllä mielestäni jonkinlainen pienryhmäliikunta on parasta: tietty perukka käy yhdessä lenkillä, pelaamassa lento- tai koripalloa tai uimassa. Mutta mikäli tällainen ryhmä ei kiinnosta tai sellaisen puitteissa ei ole mahdollisuuksia harrastaa liikuntaa jostakin muusta syystä, täytyy muistaa, että pääasia on itse liikunta. Kukin voi valita lajinsa kiinnostuksensa mukaan. Voidaan pelata golfia, ten-

nistä, heilata, ampua tai ratsastaa. Näihin kaikkiin edellä mainitsemiini lajeihin on mahdollisuudet täällä Turussa. Kuutenneilla savo-karjalaisilla on oma hallivuoro urheiluhallissa, mutta koskahan sie lä on ollut joku veikäläinen? Täsä on käyty liian usein. Täsä on heti alkuun tulevalle osakunnan liikunnan-ohjaajalle töitä: aktivoida kansalaiset käyttämään omaa hallivuoroaan esim. lentopallon pelaamiseen- ja tämä laji sopii varmasti hyvin jonkun sekajoukkueen (tytöt ja pojat yhdessä) ohjelmaan. Saattaa nimittäin käydä hyvin äkkiä niin, että se hallivuoro otetaan meiltä pois ellei sille löydy käyttöä. Pulipuli-kerho on syytä elvyttää henkiin sillä uinti jos mikä on hyvä ja tehokas liikunnan harrastamismuoto. Tämäkin vaatii innokkaan vetäjän. Edelleen ne aina silloin tällöin järjestetyt yhteiset kävelyretket on syytä saada säännöllisiksi, jos vaikka niiden yhteydessä harrastettava liikunta onkin melko pientä, tulee ainakin oltua ulkona. Ja kaiken tämän osakunnan sisäisten mahdollisuuksien ohella meillä on mahdollisuus ja oikeus käyttää hyväksi kaikki ylioppilaskunnan suomat liikunnan harrastamismahdollisuudet. Näistä saa tietoja liikuntasihteeriltä, Liikuntatoimistosta, osite on E-talo 102, puhelin 20360/25 tai allekirjoittaneelta. Ottakaa ihmeessä selvää mahdollisuuksista ja käyttäkää hyväksenne näitä ylioppilaskunnan tarjoamia palveluksia, sillä tiedät kai, että hyvä kunto on kuin halpa opintolaina. Tai kuin mikä tahansa muukin opintoväline. Sitä tarvitaan kovin opintoihin ja tenttikausiin. Tai lyhentämään sairausaitoja ja selviytymään tästä rautaisesta hippaelämästä, sillä onhan tunnettua esim. että liikuntaa harrastava seksikumppani on parempi.

Mutta taitaa olla niin, että me suomalaiset olemme sen verran merkittäviä olicite. Ei riittä, että valutetaan rasvaa suupielistä ja tuijotetaan illat pitkään telkkaria tai istutaan savuisen Kunnan ravintolan pöydissä tai nuohotaan tunkkaisen Pupin murkissa kännipäissään ja uhotaan. Jotkut ovat vielä vihamielisiä tai ivallisia niille, jotka tuntevat liikunnan tarvetta. Kuitenkin jaksataan

vaahdota " pupillit pellolla" jonkun Vihtäisen tai Käntyrannan suorituksista ja ollaan sitten mahti-poikia. Mikös asiassa ole pieni ristiriita? Piiskataan muita yli-inhimillisiin suorituksiin, mutta itse " lahotaan " ajan mittaan ja nivelet narisevat sekä jäykistyvät liikunnan puutteesta. Jos vähänkin joudumme ponnistelemaan, niin hetimiten aikaa puruu halkaamaan eikä henki tahdo kullua ja riekä lentää tervaisista keu koista. Käykäänpä hyvät osakuntalaiset ylioppilaskunnan järjestämässä kuntotestauksessa ja todetaan kummo kunto ne. Miettikää sen jälkeen ja vastattakaa rehellisesti itsellenne- kannattaako antaa itsensä rapistua, kerätä liiat kilot roikkumaan vyön päälle tai sairastua helposti? Jos et itse kykene tai viitsi vastata, niin minä vastaan puolestasi: ei kannata. Senpä vuoksi - liiku.

Harri Kainulainen

POSITIIVIKAA?

Osakuntaelämän vaikeilla on alkanut tapahtua kumma. Ensinnäistä "virtauksista" saa lusea pääkaupungin lehdistä ja tuota pikaa saa todeta sanat ilmiöt omin silmin täällä Turussa. Se on POSITIIVIKAA, joka nykyisin on ottanut osakunnat riivinrautaansa ja aikoo jauhaa ne moneksi, pölyyttymeksi ideaksi historian lehdille. Häyttää siltä, ettei mikään poliittinen opiskelijajärjestö suuntaudu erityisen positiivisesti osakuntaan, ilmeisesti kaikilla on ohjelmassaan sama päämäärä, syöttökylästä opiskelijat heti ja joka vaiheessa politiikalla, pakottaa kaikki ajattelemaan ninkä tahansa poliittisen ideologian mukaan, pääasia vain on, että ajatellaan poliittisesti. Ei näköjään kuitenkaan riitä, että

suhtaudutaan kielteisesti, vaan jotkut poliittiset ryhmät ovat alkaneet tarkoin hankitun tappamiskampanjansa. Vasemmisto antoi esimakua tästä Helsinkiin, sopivasti ajetaan pois osakunnat huoneistoista (ja löytyi kyllä sata ja yksi TOISELLA PÄIVÄLLÄ taloudellista yms. syytä), vasemmisto yritti valloittaa Hämäläisen osakunnan tarkoituksenaan päästä käsiksi "suuriin, virtaaviin pääomiin", jne.

Ja täällä Turussa sen kun perästä kuuluu. Suorastaan hämmästyttävää oli se vasemmiston valtava kiinnostus osakunta-aatteen toteuttamisesta ja sen edellisen vaalimisesta Varsinais-suomalaisen Osakunnan syyskokouksessa 1971. Minun innokkaita osakunnan toimintaan haluavia harvoin tapaa, varminta olikin valloittaa koko osakunta. Herää vain tässä kysymys, mitä ihmeen tekemistä sen paremmin vasemmisto- kuin muullakaan puolueideologialla on osakunta-aatteen ja toiminnan kannalta. On suorastaan tyrmistyttävää, että puoluetoimistosta annettu määräys soluttautumisesta ja valloittamisesta voidaan toteuttaa näin röyhkeästi ilman että sillä olisi senttiäkään tekemistä itse osakunnan kanssa. Mutta tarkoituksenaan ovatkin muualta ja suoraan puoluetoimistoista haettavissa. Sieltä löytyy tulevan toiminnan ohjelmoijat ja tärkeintähän ja kaiken ydin on päästä käsiksi osakunnan toimintavaroihin ja itse huoneistoon. Tämä on sitä paljon puhuttua demokratiaa, on otettu valta syville kanssiväkeille. Demokratiaa ei vain löydy siitä, että yksi poliittisesti värittynyt ryhmä vallan muiden toimintavälikätkinien takia ryhtyy diktatorisesti valtaa käyttämään. Osakunnissa pitää olla ja saa olla ja siellä on erilaisia mielipiteitä ja ajatussuuntia ja näin on aina oltava, siihen vapauteenhan toiminta perustuu. Mutta on kohtuutonta, että osakunta muutetaan suoranaiseksi puoluetoimistoksi, jonne käskyt saellaan muualta kuin osakuntalaisten itsensä parista. Ei riitä, että yksi osakunta on jo täysin vallattu, toisia on yritetty ja yritetään parhaillaan. Osakuntien on kiireesti varauduttava ja estettävä tällainen toiminta, tästä piittaamattomuus merkitsee samaa kuin muistokirjoitus: Tässä lepäävät osakunnat...

Riitta Pyysalo

- 19 -

Uutta valikoimaa osakunnan lauluihin by A. Kejonen

Juomalaulu (sävel: Rösvo Roope)

Hei kun mä kuolen
ei haudata mua saa,
vaan nämä vankat luuni
saa pirtun upottaa.
Ja pankaa viinapullo
viel'arkkuun eväksi.
Niin vannon että ruumiini
se säilyy iäti.

Siinä luki AIKO
ja siitä alkoi se
kun isäpapan kanssa
me mentiin kartsalle.
Me pimee pullo ostettiin
ja juotiinkin se kai
ja sitten oli kankkunen
mull'aamusella ain'.

Korpirojun marssi (muunnelma Korpikainuun marssista)

Kuulkaa korpeimme kuiskintaa
Suurien mäskien loiskintaa
meidämpä mainetta mainivat nuot
Juurikan Tähkä ja aineen vuot
Meidämpä aineita ponut on nää,
omaapa kiljua täynnä on pää
Meille myös humala harhansa toi,
pikku-ukot nyt karkeloi.

Vallesmanni hankala - olkoon vaan
Alko on kaukana - kilpaillaan
Syrjissä synkeän korpimaan
tehtäimme piilköhöt paikoillaan.
Kieltolaki valtaan vaan
Vallesmannit kaiotkaa
Voimaa ei tarvita, taitoa vaan,
laatu ett'säilyypi korkeana.

KÄK-KÄK-KÄK-KÄK

Ei voida ajatella olevan olemassa organisaatiota, joka ei perustuisi jonkinlaisille ja -tasoisille normeille ja säännöille. Normin olemassaolo edellyttää puolestaan välttämättä, että on olemassa sen sisältämästä käskystä tai kiellosta poikkeamaan pyrkivää käyttäytymistä. Normi, joka määrää noudatettavaksi jotain itsestään selvää tai ehdottomasti mahdotonta, on täysin mieleton. Sen vuoksi ovat kaikki organisoituneet ihmisyhteisöt aina muodostaneet normijärjestelmän, jonka puitteissa toimiessaan yhteisöt pyrkivät jyrkemmin tai lievemmin rajautumaan "ulkopuolisista", "ei meikäläisistä". Tämän erottumisen selventämiseksi ja ryhmähengen piristyneeksi on luotu erilaisia rituaalistisia käyttäytymismuotoja, jotka ulkopuolisten mielestä saattavat tuntua monasti oudoilta ja jopa täysin käsittämättömiltä. Ne ovat kuitenkin mielekkäitä niin kauan kuin niillä on riittävästi positiivisia funktioita yhteisön sisällä. Niin pian kuin säännöt ja rituaalit käyvät merkityksettömiksi, käsittämättömiksi tai pahimmassa tapauksessa jopa vasten mielisiksi yhteisön omille jäsenille, on niitä muutettava - ehkä hyvinkin radikaalisti. Sääntöjen ja rituaalien poistaminen ilman että mittään tarjotaan tilalle johtaa vääjäämättömästi yhteisön hajaantumiseen.

Hykyisessä historiallisessa tilanteessa on jo pitkään puhuttu osakuntayhteisöjen tehtävien muuttumisesta ja siitä seuraavasta uudelleenarvostuksesta ja toiminnallisista reformeista. Näin lähinnä siksi, että koko ylioppilasmaailma on organisoitunassa uudelleen. Kehitys yliopistoissamme kuvastelee suorastaan

ennen näkemättömän tarkasti ympäröivän vapaan yhteiskunnan trendejä; pelin koveneminen, yhteiskunnallisten tavoitteiden selkiytyminen ja ryhmien välisten ristiriitojen kärjistymisen perusteiden, jotka ovat perinteiselle ylioppilasmaailmalle vieraita, teki osakuntien kaltaisille yhdessäolojärjestöille mahdolliseksi johtaa ylioppilaskunnista muodostuvia taistelujärjestöjä.

Reformaattorin on aina syytä tehdä itselleen selväksi mistä on kysymys. Onko osakuntien tehtäväkenttä, ne tarpeet, joiden tyydyttämiseksi nämä yhteisöt ovat syntyneet, oleellisesti muuttuneet tai muuttumassa?

Jos porkkanan viljelijäin yhdistys A on aikoinaan mukana perustamassa valtakunnallista luonnonsuojeluliittoa B niin ei se, että A myöhemmin syystä tai toisesta eroaa B:stä toki liene A:n kannalta katastrofi. Pohjimmiltaan osakunnat ovat aina olleet "terapeuttisia" yhdessäoloyhteisöjä. Ne ovat tarjonneet toiminnallisia primaari-ryhmäkontakteja ihmisille, joilla ei niitä ulko-ohjaavassa maailmassa ole. Ne ovat olleet yhteisöjä, jotka vähentävät painetta psykiatrisen käsittelyn tapaan.

Tällä sektorilla on lähtötilanne jo muutaman vuoden vanhan tutkimuksen mukaan se, että vähintään joka neljäs meistä on vakavasti mielenterveydellisen hoidon tarpeessa. Vaikeaa olisi uskoa, että tämä tilanne olisi muuttumassa parempaan suuntaan.

Osakuntien ulkopuolella ei ole olemassa mitään vastaavan laajuisia "terapiaryhmiä". Jo nyt nauttii opiskelija aivan liian paljon taivantaan vaikuttavia lääkkeitä vain "jossakin lokaalissa" ilman että siihen liittyy inhimillisiä kontakteja. Näin esim. alkoholin estoista vapauttava vaikutus ajan oloon kääntyy jopa päin vastaiseksi

Sen vuoksi on reformaattorin tehtävä erinomaisen vastuullinen. Kun yhdessäoloyhteisöt etsivät itseään ja pyrkivät ottamaan paikkansa uudelleen organisoituvassa opiskelijamaailmassa, ei tavoitteita ja toimintamalleja voida lainata "vierailta", kokonaan muille tarpeille syntyneiltä yhteisöiltä. Epämielekkästä on myöskin lahota rungoksi, jonka sisällä ristiriidat kärjistyvät ilman, että on olemassa tämän edellyttämää säätelykoneistoa (vrt. TVO, TYYn kuntakokoukset etc.).

Elleivät yhdessäoloyhteisöt pysty ottamaan (tai säilyttämään) paikkaansa opiskelijamaailmassa ovat seuraukset tuhoiset. Turhautumisten määrä on verrattavissa ilotyttö Anjan tunteisiin kun tuo poloinen pakana kahdeksan vuotta huoratalossa työskenneltyään äkkiä huomasi, että muut tytöt saivat siitä rahaa...

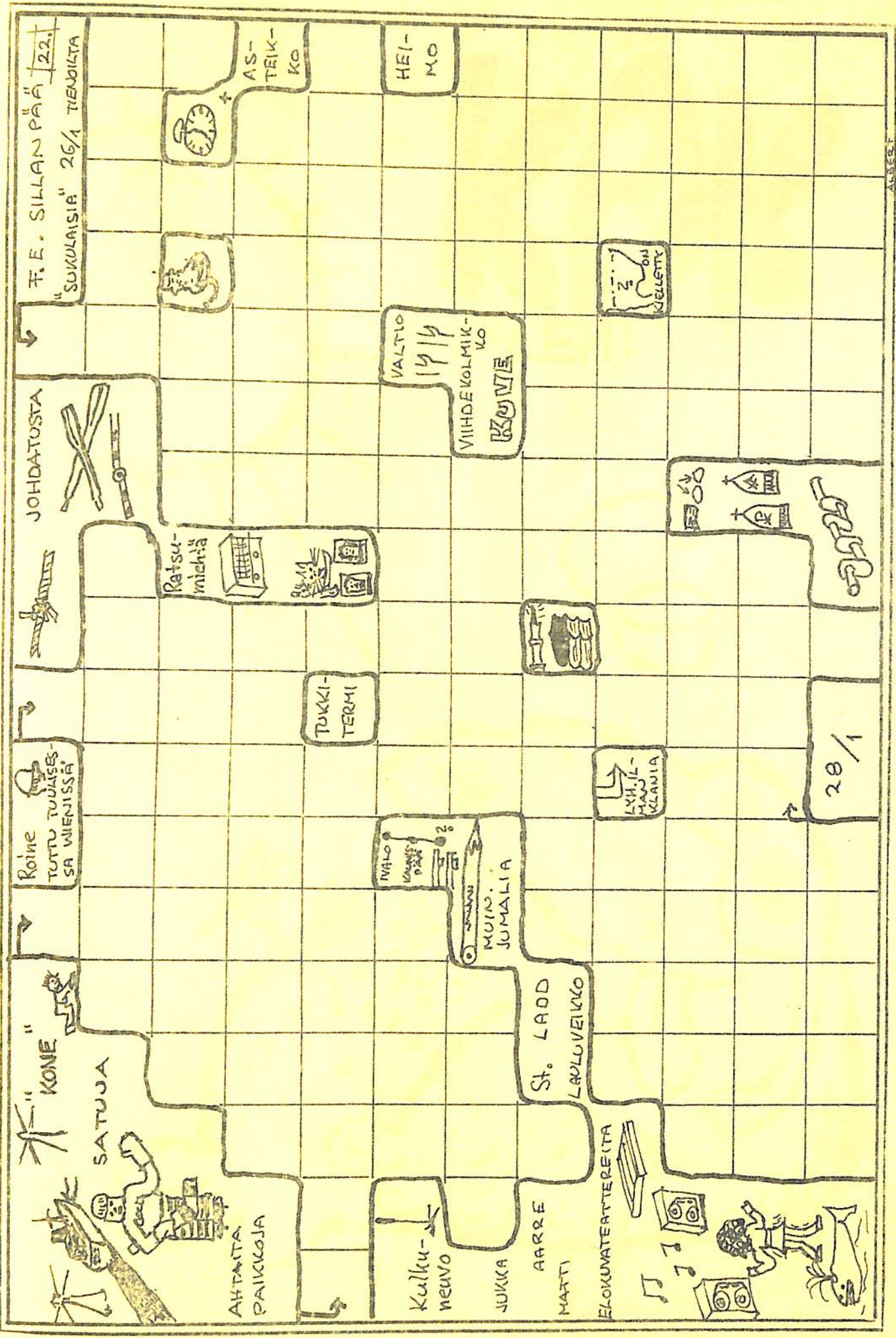
OI HEIKKI,
EI TYÖAIKANA!

AI EI KUN SINULLA
ON KIINTEÄT NUO
PERIAATTEET!

ALATKOS, ENSI
VUONNA EMANNAKSI
VAI VIELÄKÖ
KURISTAN?

KÄKI-KUUSIKKO 1/71 by ALBERT